

([Сведок](#))

Један шљивиција, иначе познати страначки кадар, у кафани ономад рече да када су у ДС-у (тада на врхунцу моћи и убеђења о сопственој незаменљивости) разматрали слогане за претходне изборе (2012), дошли су до закључка да је најбоље да иду са паролом „Да смо живи и здрави“ пошто је све остало отишло у "три лепе". Нешто слично би могло да се каже и за слогане које имамо данас, у јеку на брзину организоване кампање за парламентарне изборе. Као да нико више нема шта тако храбро и директно да нам поручи, већ су то махом подсећања на старе љубави и раније испричане приче.

При томе, да ли се сећате чувеног слогана из 2000. године – „Ко сме да вас погледа у очи“, па онда следи одговор – Коштуница.

На овим изборима, изгледа, и политичари су свесни колико смо у дубиози и колико ни леп осмех, ни искрено испричана лаж не вреде, па на плакатима готово нико не сме да нас погледа у очи. А и шта има ту да се гледамо, и онако је све јасно – и ко ће бити, а и како ће нама (обичним људима) бити.

Пише: Милан Динић
четвртак, 13 март 2014 02:16

Редакција овог листа, упорна у намери да покаже да није свима у Србији памћење кратког века, те да не важи баш увек неписано српско правило да наш народ слабо памти, а брзо заборавља, одлучила је да подсети себе, читаоце и јавност, на оно што су нам некада обећавали са плаката.

)

Речју и сликом, подсетићемо вас на слогане и пароле које смо имали на плакатима и билбордима, од увођења вишестраначја 1990. па до последњих избора 2012.

Како бележи професор Зоран Ђ. Славујевић у књизи „Изборне кампање – поход на бираче“ (2007), слогани исказују оне елементе идентитета које партије или кандидат желе да учине препознатљивим и прихваћеним елементима свога имиџа и позиционирања у вишедимензионалном простору партијске сцене или, пак, исказују политичке циљеве којима желе да појачају мотивацију присталица за одређени политички ангажман и да их мобилишу у конкретним политичким акцијама, на пример, да учествују на изборима.

Политички, односно изборни слогани најчешће се одређују као синтетизоване, кратке и атрактивне поруке које пласирају партије и кандидати да би публици презентовали, учинили схватљивим и прихватљивим своје кључне политичке садржаје, односно садржаје са којима наступају у кампањи.

Током протекле 24 године сведоци смо бројних слогана и кампања у којима смо

Пише: Милан Динић
четвртак, 13 март 2014 02:16

заплашивани ратом, несрећама и бедом, или нам је обећаван спас, нада, бољи живот. Први избори 1990. били су прилика да се странке представе грађанима први пут, тако да су тада углавном поруке садржале називе партија и имена кандидата.

Додуше, СПС, убедљиви победник избора 1990, громогласно је тада поручивао са плаката „Србија се сагинати неће“.

Ко би тада рекао да ће данашњи први човек СПС-а, који је у старо време чешљао косу исто као и Слоба, да од 2008. учествује, а данас предводи владу која се сагла ама баш свима.

Свима који погледају плакате и поруке јасно да је „Александар Вучић – будућност у коју верујемо“, а СНС ту више и није битан. Да ли се иза тога крије идеја о монополу само једног човека, или је неко у тиму СНС закључио да ће они бити странка – држава, па и није битно да се помиње име јер је њихова моћ надстраначка, видећемо.

Ствари су се промениле већ на наредним изборима. Да смо још 1992. послушали ДЕПОС, и дали свој „глас за спас“, још тада би нас спасли (или „спасли“) људи који су данас на два потпуно различита политичка краја – Вук Драшковић и Војислав Коштуница.

Ко сме да вас погледа у очи - НИКО

Пише: Милан Динић
четвртак, 13 март 2014 02:16

Да смо 1992. послушали Вука (оног истог који је показао да Вук коалицију мења, али власт никад), избегли бисмо празне рафове и изолацију јер, како тада рекоше СПО-овци „Са нама нема санкција“.

На изборима 1992. демократе су нам поручиле „Хоћемо, можемо боље“ и понудили се да врате „осмех, наду и пријатеље Србији“. А да смо на парламентарним изборима 1992. године „преломили паметно“ (опет слоган ДС-а), онда данас, 22 године после, бисмо можда имали другачију ситуацију и можда бисмо већ наредне 1993. могли „да живимо као сав нормалан свет“ (слоган ДЕПОС-а из 1993). Мада, шта су Срби мислили 1993, показали су након што су „боље размислили“, па преломили: „сви смо ми помало социјалисти“ и закључили да „тако треба“ (слогани СПС за изборе 1993).

ДО је 1997. показао оно што им је био главни адут свих кампања претходних година – да пружи вољу и енергију бирача, па су и тада поручивали „ајмо, ајде, сви у напад“. Иначе, те године се сада пензионисани политичар Душан Михајловић можда најлукавије обратио српском сељаку поручивши: „Село без пореза до краја века“. Чиста идила! Ем Србин не воли да плаћа порезе – (а онда не воли да плаћа ништа - и нема од чега!), а могао би после краћег размишљања да нађе оправдање и зашто би требало неко њему да плати), а са друге стране „до краја века“ могло је да се односи на период до 2000, а после – видећемо.

Авај, све што нисмо урадили до 2000, урадили смо тада јер је већина прихватила „готов је“, „пуко ко звечка“ и „нас је више“.

Пише: Милан Динић
четвртак, 13 март 2014 02:16

На овим изборима, изгледа, и политичари су свесни колико смо у дубиози и колико ни леп осмех, ни искрено испричана лаж не вреде, па на плакатима готово нико не сме да нас погледа у очи.

Мада је овај први слоган изазвао озбиљну пажњу и забринутост надлежних за контролу саобраћаја, пошто је тада пријављено неколико случајева да су људи упадали колима у реке покушавајући да пређу неке од мостова које је годину раније уништио НАТО у агресији, видевши да на саобраћајним знацима стоји налепљено – „готов је“.

Када би нам живот био онакав какав су нам обећавали у слоганима на изборним плакатима, у Србији би нам још 2003, према Тадићу, стигла „будућност одмах“ (што представља рециклирани слоган СПО из 1990: „Сутра почиње одмах“) и ишли бисмо „само напред“ (плакат Б. Тадића за председничке изборе 2004), а слично нам је тада причао и Томислав Николић поручивши: „напред Србијо“.

Борис Тадић

Визија за
Србију

Борис Тадић

Додуше, после изласка из ДС и формирања НДС, чини се да је Тадић стварно направио корак „напред“, и то баш онај „напредњачки“

LIGA SOCIJALDEMOKRATA VOJVODINE
ЗАЈЕДНО ЗА СРБИЈУ
www.vizijazasrbiju.rs

НОВА
ДЕМОКРАТСКА
СТРАНКА

Уосталом, да смо још 2008. гласали „реално“ (плакат СРС за председничке изборе), тада би Николић остварио још од председничких избора 2000. године исказану жељу да буде први човек Србије.

СПС, убедљиви победник избора 1990, громогласно је тада поручивао са платака

Ко сме да вас погледа у очи - НИКО

Пише: Милан Динић
четвртак, 13 март 2014 02:16

„Србија се сагињати неће“. Ко би тада рекао да ће данашњи први човек СПС-а, који је у старо време чешљао косу исто као и Слоба, да од 2008. учествује, а данас предводи владу која се сагла ама баш свима.

Још 2008. имали бисмо „бољи живот, јединство, европску Србију“ и све то „много брже“ (Тадић, председнички избори 2008, први круг). При томе, пошто је Тадић тада победио на председничким изборима, до сада је ваљда већ требало „да освојимо Европу заједно“, како нам је тада обећао.

Са друге стране, да смо, рецимо, 2003. добили радикале на власти, било би нам „радикално боље“. Радикали су нам нудили поправни и 2007, па су нам и тада на парламентарним изборима са плаката поручили „да већ данас буде боље“, те да их већ тада има „50 одсто плус твој глас“.

Тај недосањани сан радикала из 2007, сада прижељкују ови нови, како их зову евро-радикали, од којих неки стварно и верују у „50 одсто плус“ пакет. Само, ко ће чинити тај плус, неће бити питање само за Србију већ и Брисел, Вашингтон, а можда и Москву ако од нас није дигла руке зарад Крима.

КОувек сме да вас погледа у очи?

REŠENJE JE
PREOKRET
ISTINA

Ко сме да вас погледа у очи - НИКО

Пише: Милан Динић

четвртак, 13 март 2014 02:16

